

Heiligende liefde van de Heere voor Zijn volk

Schriftlezing: Hosea 2:5-16

Tekst: Hosea 2:15-16

Zingen:

Psalm 45:4

Psalm 96:3

Psalm 89:3, 9

Psalm 73:12

Psalm 116:1, 7

En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE, dat gij Mij noemen zult: Mijn Man; en Mij niet meer noemen zult: Mijn Baäl. En Ik zal de namen der Baäls van haar mond wegdoen, en zij zullen niet meer bij hun namen gedacht worden.

Geliefde gemeente, in het begin van de twintigste eeuw woonde er in het dorpje Baarn een vrouw die de Heere vreesde. Misschien hebt u weleens van haar gehoord. Haar naam was Jantje Zondag. Deze vrouw had een gave van de Heere gekregen. Als de Heere haar onderwijs gegeven had, ging zij dat voor zichzelf verwerken. Dat deed ze in de vorm van een gedicht. Zo is er van haar een bundel uitgegeven met prachtige, diepe gedichten.

In de tijd dat zij in Baarn leefde, ging zij naar de hervormde kerk. In die tijd stond daar wijlen dominee I. Kievit. Ook deze dienaar van het Woord heeft enkele preken gehouden over Hosea 2. Toen hij een preek had gehouden over deze woorden: *En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE, dat gij Mij noemen zult: Mijn Man; en Mij niet meer noemen zult: Mijn Baäl. En Ik zal de namen der Baäls van haar mond wegdoen, en zij zullen niet meer bij hun namen gedacht worden*, is zij thuisgekomen en heeft zij dat onderwijs weer in een mooi gedicht verwerkt.

Als je dat gedicht leest, gemeente, dan hoor je als het ware een gebed. Een gebed waarmee ze met het onderwijs van de Heere als het ware terug mocht keren tot de Heere. Dat doet u toch ook? Dat doe jij toch ook? Als je uit de kerk gekomen bent, terugkeren tot de Heere, van Wie dat Woord vandaan kwam. Ja toch? Ik hoop het.

Luister maar eens wat deze vrouw in haar gedicht heeft weergegeven, toen ze een preek had gehoord over dezelfde tekst die wij vanmiddag hopen te overdenken:

Laat, o Heere, toch mijn hart

Stiller zijn in alle smart.

Laat mij toch in U geloven,

Alles komt van U, van boven.

Laat Uw kind op U betrouwen,

Laat Uw kind Uw gunst aanschouwen.

Laat Uw kind zich nederig buigen,

Laat Uw kind Uw lof betuigen.

*Gij weet alle moeiten, zorgen,
Die heilzaam zijn voor Uw kind.
Leer ons zo afhankelijk wezen,
Gelijk een pasgeboren kind.*

*Laat ons in Uw ogen lezen,
Dat Gij ons onuitsprekelijk bemint.
'k Zal niet de naam van Baäl noemen,
Maar ik zal U mijn Ischi noemen.*

*K Gedenk aan Baäl nu met smart,
Lieve Ischi, leef in mijn hart.
Zoete Heere van mijn leven,
Geschenk van Vader gegeven,*

*Ischi, van mij welbemind,
Als een onderworpen kind.
Ja, op U is mijn betrouwen.
Uw Goddelijke Geest
Leer ons zo Uw lof ontvouwen.
O, hoe zalig, die U vreest.*

Het zal dat wat zijn, gemeente, als je straks zo naar huis mag gaan na een uur van nabetrachting: niet meer *mijn Baäl*, maar *mijn Man*, *mijn Ischi*.

Laten we zo eens biddend gaan luisteren naar het Woord van de Heere. We schrijven als thema boven de prediking: **Heiligende liefde van de Heere voor Zijn volk**. En dan letten we op drie gedachten:

1. de onmisbaarheid van deze liefde,
2. de kracht van deze liefde,
3. en de vrucht van deze liefde.

1. De onmisbaarheid van deze liefde

Het is een bekende uitdrukking die weleens door juweliërs gebruikt wordt: een diamant schittert het best tegen een donkere of zwarte achtergrond. Daarom gebruiken juweliërs een zwarte achtergrond om hun diamanten nog meer te laten uitkomen, als zij die aan anderen willen laten zien.

Daar moest ik aan denken toen we over deze preek nadachten. Is het zo ook niet met de liefde van een drie-enig God voor Zijn volk? Schittert Zijn liefde en genade niet het helderst tegen de donkere achtergrond van de zonden van Zijn Kerk? En komt dat ook niet heel helder openbaar in de profetieën van Hosea?

Want het is in dit boekje zo overduidelijk beschreven hoe zwaar het volk in die dagen gezondigd had. Al meerdere keren heb ik u erop gewezen dat het volk gevallen was in de zonde van de geestelijke hoererij. Het gaf niet aan de Heere, maar aan de Baäl zijn liefde. Ja, de Baäl was hun *baäl* geworden. En zo spraken ze dan ook de afgoden aan: *mijn Baäl*. Die uitdrukking komen we ook tegen in onze tekst. In de grondtekst staat dan *Baäli*. En het is in het Hebreeuws zo dat, als er

aan het einde van een woord een *i* staat, dat in onze taal betekent: *mijn*. Dus *Baäli* betekent heel eenvoudig: *mijn Baäl*.

Nu is het woordje *Baäl* een heel bekend woord in de Heilige Schrift. Ik weet zeker dat, als we met elkaar in gesprek zouden gaan en ik het ook aan de kinderen en jongeren zou vragen, jullie zouden zeggen: dat zijn die afgoden van de omliggende landen, maar die ook door Israël in sommige tijden werden gediend. En dan zeg ik: je hebt gelijk. En als ik dan een vervolgvraag zou stellen, namelijk welke klank dat woordje *Baäl* in de Schrift heeft, dan zou je zeggen: in de eerste plaats een negatieve klank, want het heeft alles met afgoderij te maken.

Maar weet u, gemeente, dat het Hebreeuwse woord *Baäl* in zichzelf, puur naar zijn betekenis, helemaal geen negatief woord is? Ook niet als wij in de Bijbel die uitdrukking *Baäli* tegenkomen. *Mijn Baäl*. Want wat betekent het heel letterlijk vanuit het Hebreeuws? Dit: *mijn heer, mijn bezitter, mijn echtgenoot*. Ja, dat woordje *Baäl* is afgeleid van een werkwoord dat ook *huwen* kan betekenen.

En wist u dat in die betekenis de Heere Zichzelf met deze naam noemt? Want als wij de profetieën van Jesaja erop naslaan, horen wij de Heere daar zeggen: *Want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam*. En als je dan in de Hebreeuwse taal kijkt wat daar staat op de plaats van het woordje *Man*, dan staat daar letterlijk: *uw Maker is uw Baäl*.

Dus in het woord *Baäl* op zichzelf zit totaal niets verkeerd. Het kan zelfs een heel positieve betekenis hebben. Het kan zelfs, zoals ik net uitlegde, een naam zijn waarmee de Heere aangeroepen mag worden: *Baäli, mijn Baäl, mijn Heere, mijn Bezitter, mijn Echtgenoot*.

En toch kreeg deze naam, dit woord, een negatieve betekenis. Ja, een zondige betekenis. Het werd een besmet woord. Het werd een woord waarmee allerlei vormen van afgoderij werden samengevat. Het werd een van de namen van de afgoden die het volk Israël ging vereren. Ja, de naam *Baäl* werd een beminde naam onder het afhoererende volk. *Mijn Baäl, mijn heer, mijn bezitter*. Zo spraken zij tegen de afgoden, alsof zij met die afgoden in het huwelijk getreden waren. Zoals Sara tegen Abraham zei: *mijn heer*. Ja, het was zelfs zo erg geworden dat het volk Israël niet meer zijn liefde aan één Baäl gaf, maar aan meerdere Baäls. Want in vers 17 horen wij de Heere spreken over *de namen der Baäls*. Dat is meervoud.

Dat komen we ook tegen in Richteren 2 vers 11: *en zij dienden de Baäls*. En als je dan bij de kanttekeningen kijkt, dan vind je daar een rijtje met allemaal verschillende Baäls: Baäl-Berith, Baäl-Peor, Baäl-Zebub, Baäl-Astaroth. Er zijn archeologen geweest die in Israël potscherven hebben opgegraven. En op die potscherven waren wel tien namen te vinden van allerlei Baäls. Aan al die Baäls gaf het merendeel van het verbondsvolk van God zijn liefde. Ze aanbaden de Baäls. Ze offerden aan de Baäls. Ze geloofden in de Baäls. En als je de geschiedenis van Elía leest op de Karmel, dan kun je daaruit opmaken hoe ze tegen die Baäls riepen: *O Baäl, antwoord ons. Antwoord ons*.

Zo was het met een groot deel van het volk. Ze riepen, ze baden, ze spraken tot de afgoden: *Baäli, Baäli, mijn heer, mijn echtgenoot*.

Nu waren er onder dat volk ook die vonden dat die gruwelijke afgoderij wel heel ver ging. Zij gingen niet mee met het grootste deel van het volk. De afgoderij met de Baäl ging immers ook gepaard met allerlei grove zonden, bijvoorbeeld tegen het zevende gebod. Die wettische mensen onder Israël durfden zó ver niet te gaan. En toch namen ze wat rituelen van die Baäldienst over. Een van de dingen die zij overnamen, was dat zij, ondanks dat die naam zo besmet geraakt was door de

afgoderij, het nog aandurfd en om de Heere met deze naam aan te roepen. Dat vinden we in vers 16, als we de Heere daar horen zeggen dat zij Hem niet meer zullen aanroepen met *mijn Baäl*. Dan kunnen we daaruit opmaken dat zij dat dus wel gedaan hebben.

Zo waren er onder dat volk ook van die mensen die je heden ten dage nog in de kerk tegenkomt. Die blijven altijd maar hinken op twee gedachten. De Baäl wat en de Heere wat. Zo zondigde het volk, hetzij op een gruwelijke manier, hetzij op een wat mildere manier, tegen God. En verviel het verbondsvolk van Israël in de zonde van geestelijke hoererij. Zij wilden huwen met de afgod en daarmee ontheiligden zij het verbond van God, het genadeverbond, het huwelijksverbond.

Gemeente, dit is het eerste wat in een uur van nabetrachting door de Heere aan uw hart wordt gelegd. Het verbondsvolk diende de Baäl, ja zelfs de Baäls, en het sprak hen aan met de naam *Baäli*. Dat is een spiegel. Want denkt u nu dat wij geen Baäls meer hebben? Als je dat denkt, sta je te hoog met jezelf. Dan is dat een gebrek aan ontdekkende genade. Want ook wij hebben onze Baäls. De Baäls van toen en daar, ten tijde van Hosea, die hebben wij niet. Maar hoe is het met uw geestelijke Baäls? Waar gaat je liefde naar uit? Wat zijn je kleine afgoden?

Wist je dat er in de kerk heel veel afgoden te vinden zijn?

De Catechismus legt de vinger erbij als het gaat over afgoderij. In zondag 34, bij het eerste gebod, stelt de onderwijzer die korte, kernachtige vraag: *Wat is afgoderij?* En dan luidt het antwoord: *Afgoderij is, in de plaats van den enigen waren God, Die Zich in Zijn Woord geopenbaard heeft, of nevens Hem, iets anders verzinnen of hebben, waarop de mens zijn vertrouwen zet.*

Gemeente, zeg het nu eens eerlijk voor Gods aangezicht: bent u, ben jij, ben ik daar vrij van?

En nu ga ik iets heel pijnlijks zeggen. Maar ik hoop wel dat de Heere het gebruikt als een scherpe pijl. Als je nu onbekeerd bent en je hebt echt geen geestelijk leven in je ziel, weet je dan dat je ten diepste alleen maar afgoderij bedrijft? Al heb je misschien belijdenis gedaan en ben je voor de zuivere waarheid, maar echt, lieve gemeente, ik spreek Gods Woord na: als je onbekeerd bent, ken je God niet. Dan ken je geen liefde tot die God. Dan is Zijn liefde niet in je hart uitgestort.

Waar gaat je liefde dan naartoe? De één is zo druk met zijn geld en zijn bezit. Een ander geeft toe aan de wellusten van zijn vlees. Ik hoef toch niet uit te leggen wat dat is. Weer een ander is drukker met de ziel van een ander dan met zijn eigen ziel. En dan nog maar niet te spreken over de Baäls van de moderne media. Wat geven wij onze liefde toch veel aan allerlei dingen, maar niet aan de Heere, Die het elke zondag weer zo welmenend zegt door middel van die tien geboden: God lief te hebben boven alles en je naaste als jezelf.

Misschien geef je wel heel veel liefde aan je uitwendige godsdienst en kun je het er nog zo in uithouden. Misschien geef je wel veel liefde aan een wettisch leven en denk je dat dat genoeg is. Misschien geef je wel veel liefde aan allerlei gevoeligheden die bij je bovenkomen, die je voor geestelijk leven houdt, terwijl het in feite schijn geloof is. Misschien maak je van je rechtzinnigheid wel je Baäl.

Want dit staat allemaal in het licht van die nimmer eindigende eeuwigheid, die weer een week dichterbij gekomen is. Voor je het weet, sta je voor de rechterstoel van God. En moet je dan voor de rechterstoel verschijnen met al je Baäls, zonder ooit in je leven geleerd te hebben te zeggen: *mijn Man, mijn Ischi?*

O, wat is het nodig dat de Heere met Zijn liefde komt om je hart te verbreken.

En weet u wat er ook zo veel in de kerk des Heeren plaatsvindt, ook in de kerk van Nederland? Er zijn zoveel mensen die hinken op twee gedachten. Zij denken op een derde weg te kunnen lopen, maar die bestaat niet eens. De Heere wat en de wereld wat. De Heere wat en de Baäl wat, wat dat dan ook is.

Enerzijds zeggen dat je met je belijdenis, met je kerkgang en je Bijbellezen hoort bij het volk van God, want dat belijdt je ten diepste, ongeacht of het waar is. Anderzijds toch zo gemakkelijk wereldgelijkvormig zijn. O, dat hinken op twee gedachten. Maar in feite ben je schijnheilig. Het kan niet.

Het is niet te hopen dat er mensen zijn die hinken op twee gedachten en zo aan de tafel des Heeren hebben gezeten. Dat je met wat uitwendige godsdienst, wat gevoelige godsdienst, daar toch gezeten hebt, maar ondertussen met een hart dat trekt naar de wereld. Je kan zomaar een dubbel leven leiden. En dat komt het meest voor in de kerk.

O, wat is bekering nodig. Wat is die heiligende, vernieuwende liefde nodig, die de Heere wil uitstorten.

En denkt u nu niet, kind van God in ons midden, dat u echt gestorven bent aan uw Baäls. Aan die dingen en personen waar meer liefde naar uitgaat dan naar de Heere. Zeker als er van die tijden zijn dat je zo liefdeloos over de aarde gaat en er zo weinig liefde is tot de Heere en Zijn dienst. Zulke momenten kunnen er zijn in het leven van de ware gelovigen.

Heb ik u niet in een van de preken over Hosea gewezen op die vrouw in Hooglied 5, die daar op dat bed ligt? Haar liefde ging meer uit naar nachtrust en rusten op de weldaden dan dat haar liefde uitging naar haar Liefste, Die stond te kloppen aan de deur: *Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin*. Zulke momenten zijn er, kind van God. Zie je wel dat je ook nog Baäls hebt? Zeker als je gaat rusten op ontvangen weldaden. Je kan zomaar van de weldaden een afgod maken. Ik bedoel daarmee: er je grond van maken, terwijl je de Weldoener met Zijn offer vergeet.

Weet u wat de Kerk des Heeren pijnlijk gaat ontdekken, juist in de weg der heiligmaking? *Het goede, dat ik wil, dat doe ik niet; maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik*. Dat goede, dat is ten diepste zeggen tot de Heere: *mijn Man*. Want dat ligt wel op de bodem van het hart. Maar in woord en daad kan het soms zo heel geniepig toch weer zijn: *mijn Baäl*.

Maar weet u wat nu het wonder is? Daar weet God raad mee. Of je nu nog onbekeerd bent en hinkt op twee gedachten, of dat je door genade iets van het geestelijke leven hebt mogen leren kennen, maar nog niet gestorven bent aan je eigen persoonlijke Baäls: Hij weet er raad mee. Ook dat is een blijk van Zijn onbezweken trouw aan Zijn Kerk.

Hoe weet Hij er raad mee? Luister maar wat Hij Hosea heeft laten zeggen in vers 16: *En Ik zal de namen der Baäls van haar mond wegdoen, en zij zullen niet meer bij hun namen gedacht worden*. Ja, *te dien dage* zal dat geschieden, spreekt de HEERE.

2. De kracht van deze liefde

Het staat er vol majesteit en heerlijkheid, gemeente, aan het begin van vers 16: *En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE*.

Ik ga u even vertellen wat er heel letterlijk in de grondtekst staat, opdat u gaat proeven welke majesteit en heerlijkheid er in deze woordjes opgesloten ligt. Onze vertaling luidt: *en het zal te dien dage geschieden*. Maar eigenlijk staat er: *dat is de Godspraak*. Dat is een uitdrukking die je

veel tegenkomt bij de profeten. Dan wordt er iets bekendgemaakt aan het volk en dan wordt erbij gezegd: dit is de Godspraak. In deze uitdrukking liggen eigenlijk drie dingen opgesloten.

Allereerst: datgene wat de Heere bekendmaakt, maakt Hij op een plechtige wijze bekend. In de tweede plaats: datgene wat de Heere bekendmaakt, maakt Hij bekend met het hoogste Goddelijke gezag. Een Godspraak. Dan moet je heel eerbiedig worden. Feitelijk is elke preek die echt door God gezegend wordt, een Godspraak. En wat is nu het derde dat in dat woord opgesloten ligt? Dat die Godspraak het karakter heeft van een eed.

Dus wij staan op heilige grond in vers 16. *En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE.* Dat is een plechtig woord, met het hoogste gezag van God. Daarom klinkt het vol majesteit en heerlijkheid. En tegelijkertijd laat de Heere weten: als Ik met zulk een Godspraak kom, dan kom Ik met Mijn kracht, dan kom Ik met Mijn macht. Het laat zien dat de Heere altijd doet wat Hij zegt.

Zalig de mens die het als een wonder bevindelijk persoonlijk ervaren mag, wanneer de Heere door middel van Zijn Woord persoonlijk tot zijn hart gaat spreken. En weet je, als de Heere dat nu een keer gedaan heeft, voor het eerst gedaan heeft in je leven, dan verlang je naar meer. Als je eenmaal die Godspraak hebt ervaren, al was het misschien alleen maar in ontdekkende kracht, dan ging er toch een aantrekkingskracht van uit. Dan ga je uitzien naar een nieuwe Godspraak. En zo zal het blijven totdat de Kerk thuiskomt.

Daarom zal degene die die Godspraak bevindelijk mag kennen, ook zijn leven terugvinden in dat diepe vers uit Psalm 49, en het misschien weleens met verlangen zingen: *Ik neig het oor, daar 'k op Gods inspraak wacht; Ik zal u op de blijde snaren geheimen openbaren.*

Zo'n inspraak van de Heere, zo'n Godspraak, klinkt ook in onze tekst: *En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE.* En wat is dan heel concreet in onze tekst die Godspraak? Dit: *Dat gij Mij noemen zult: Mijn Man; en Mij niet meer noemen zult: Mijn Baäl. En Ik zal de namen der Baäls van haar mond wegdoen, en zij zullen niet meer bij hun namen gedacht worden.*

Laten we eerst eens luisteren naar de Godspraak van vers 16. Wat staat daar? Wat is de Godspraak van vers 16? De Heere gaat twee dingen doen. Hij gaat de namen van de Baäls van de mond van Zijn volk wegnemen. En in de tweede plaats zal Hij dat zo doen, dat die namen niet meer gedacht zullen worden.

Dus de Heere gaat er Zelf voor instaan dat Zijn volk de naam van Baäl niet meer op de lippen neemt. Ja, Hij zal er zelfs voor zorgen dat ze aan die Baäl niet meer herinnerd zullen worden. Zo sterk gaat Hij werken. Zo radicaal gaat de Heere de geestelijke hoererij van toen en daar van het verbondsvolk Israël afbreken. Zo sterk is Zijn heiligende liefde in dat volk. En dat is een wonder. Waar de mens zelf maar niet los kan komen van die Baäls en waar in de mens zelf geen kracht te vinden is om met die zonden te breken, daar gaat de Heere komen. Daar gaat de Heere ingrijpen met Zijn macht, met Zijn kracht.

O, Hij gaat Zijn volk zo overweldigen met Zijn liefde, dat het daadwerkelijk wil sterven aan haar Baäls. Hij gaat zo krachtig werken met Zijn heiligende liefde, dat zij inderdaad al haar minnaars een scheidbrief gaat schrijven en al haar Baäls vaarwel gaat zeggen. De Heere gaat zo met Zijn liefde krachtig werken, dat vers 7 in vervulling gaat: *En zij zal haar boelen nalopen, maar dezelve niet aantreffen; en zij zal hen zoeken, maar niet vinden; dan zal zij zeggen: Ik zal heengaan en wederkeren tot mijn vorigen Man, want toen was mij beter dan nu.*

Dat gaat de Heere doen. Dat maakt Hij bekend als een machtige, krachtige Godspraak. Zo gaat Hij Zijn volk heiligen, door de liefde gedreven die uitgaat naar Zijn volk.

Gemeente, is het u weleens opgevallen dat God dat echt gedaan heeft met het natuurlijke volk van Zijn verbond? En dan bedoel ik daarmee het daadwerkelijke Israël. Is het je wel eens opgevallen dat, toen een deel van het volk weer terug mocht keren uit de ballingschap in het beloofde land, zij nooit meer teruggefallen zijn in de afgoderij van de Baäl? Terwijl dat vóór de ballingschap zo dikwijls gebeurde. Blijkbaar heeft het volk Israël in de ballingschap een diepe geestelijke les geleerd, toen de Heere hen lokte en voerde in de woestijn.

Maar ach, wij moeten wel eerlijk zijn. Al dienden zij de Baäls niet meer als toen en daar ten tijde van het Oude Testament, toch hebben zij het op een verkeerde manier gedaan en doen zij het nog op een verkeerde wijze. Door heel stipt de wet te houden en daarmee te menen dat zij rechtvaardig zijn voor God. Daarom hadden zij geen Zaligmaker nodig. Toen werd hun wettische leven, dat gepaard ging met een onzuivere Messiasverwachting, als het ware hun nieuwe Baäl.

Maar luister eens: dat gaat verdwijnen. Op Gods tijd gaat Hij het deksel van hun aangezicht wegnemen. Dan zal de tekst van deze middag ook daadwerkelijk voor het bondsvolk Israël nog heerlijker, nog rijker in vervulling gaan: *En het zal te dien dage geschieden, spreekt de HEERE, dat gij Mij noemen zult: Mijn Man; en Mij niet meer noemen zult: Mijn Baäl.*

Maar gemeente, wat de Heere door middel van Hosea tot het verbondsvolk Israël gesproken heeft, die Godspraak komt ook tot ons, tot u, tot jou en tot mij, omdat wij Israël ingelijfd zijn.

Wat zijn wij ook geheel afhankelijk van die heiligende liefde van de Heere. Wat hebben wij die kracht en die macht van de Heere nodig om te sterven aan onze Baäls en een scheidbrief te schrijven aan al onze persoonlijke minnaars. Wat is die overwinnende liefde van God nodig om een hard hart van een mensken, van een onbekeerde zondaar, te verbreken. Wat is die kracht nodig om te breken met je zonde, om verlost te worden van de heerschappij van de duivel, om bewaard te worden voor de trekkingen van de verleidingen in deze wereld. Wat is de liefde van God nodig om eens verlost te worden van dat hinken op twee gedachten. Om met Ruth te leren zeggen: *Uw volk is mijn volk, en uw God mijn God.* Om zo te sterven aan alle liefdes buiten God. Opdat God in Christus je Liefste zal worden. En dat is een overtreffende trap. Daarboven is er niet nog iemand Die liever is.

Ook Gods kinderen kunnen niet zonder deze krachtige werking van de liefde van God, ook niet als het gaat om de weg der heiligmaking. Heiligende liefde is nodig na ontvangen genade.

En wanneer ga je nu beseffen dat je die heiligende liefde zo nodig hebt? Dan spreek ik nu bijzonder Gods kinderen aan in ons midden. Als je gaat zien, steeds meer en steeds dieper gaat zien, welke onuitsprekelijke liefde het was dat de Vader Zijn Geliefde naar deze aarde zond om je schuld weg te nemen. Om in uw plaats zo diep te willen lijden en sterven. Om je Bloedbruidgom te willen zijn. Om je te kopen met die hoogste prijs die denkbaar is, namelijk Zijn dierbaar bloed, dat uit Zijn lichaam heeft gevloeid tot vergeving van alle zonden.

O, zou dat je niet moeten aansporen om de Heere met lichaam en ziel in de weg der heiligmaking te verheerlijken? Dan wordt het de hartelijke begeerte van je ziel om de Heere werkelijk te mogen danken voor die grote verlossing die Hij geschonken heeft.

Maar dan de praktijk. Al wordt dat de hartelijke begeerte van je ziel, terwijl die begeerte op de bodem van je hart aanwezig blijft, krijg je toch die strijd met die oude mens, dat verdorven vlees dat zich maar niet bekeren wil. Dan ontdek je in dat verdorven vlees: hier weer een klein Baältje en daar weer een klein Baältje. Dan kom je erachter: ik ben ten diepste nog niet gestorven aan die Baäls die zomaar boven kunnen komen, waaraan ik zomaar weer mijn liefde geven kan.

Wat een wonder als de Heere je dan weer opzoekt en je onder de prediking van het Woord overkomt met die overweldigende liefde. O, dan sterven in één ogenblik al je *Baäli's*. Echt waar. Dan is Zijn banier boven tienduizend. Dan is Hij blank en rood. Dan is Hij de Liefste voor je ziel. Maar een uur later kun je die Baäls weer ontdekken in je leven.

Vaak wil de Heere daar ook kruisen voor gebruiken. Dat valt niet mee. Maar als de Heere een kruis gaat opleggen, en het kan heel verschillend zijn, dan is dat kruis niet gemakkelijk. Maar weet je wat het wel is? Het kruis is heiligend. Daar zong McCheyne toch van in dat laatste couplet van het vrij vertaalde lied: *Nu reis ik getroost onder 't heiligend kruis naar 't erfgoed daarboven, naar 't Vaderlijk huis.*

Ja, dan moet de Heere weleens met een snoeimes komen. Wat het dragen van vrucht belemmert, snijdt Hij weg. Lees maar Johannes 15. Pijnlijk, als de Heere dat snoeimes in je leven zet. Om die ene Baäl eraf te snijden en weer een andere Baäl eraf te snijden. Maar het is nodig. Dan gaan de vruchten des te meer zichtbaar worden, tot eer van de hemelse Landman, ook in het leven van Zijn Kerk.

Zo zal Hij deze Godspraak vervullen. Hij gaat die Baäls wegdoen van hun lippen. Hij gaat het zo maken dat ze niet meer in de herinnering komen. En weet u, in plaats van het uitspreken van *mijn Baäl*, gaat Hij wat anders geven, namelijk een andere naam, een naam die zaligmakend is. Het is de naam *Ischi*.

Wat dat inhoudt, hopen we in onze derde gedachte te overdenken.

3. De vrucht van deze liefde

Weet u het nog? Het was een Godspraak. Vol majesteit en heerlijkheid klonk het in vers 16. Maar niet minder geldt dat voor vers 15: *Dat gij Mij noemen zult: Mijn Man; en Mij niet meer noemen zult: Mijn Baäl.*

We hebben zojuist gehoord dat de naam *Baäl* op zichzelf, in zijn betekenis, geen negatief woord is, maar juist een positieve betekenis heeft: *mijn heer, mijn eigenaar, mijn echtgenoot*. Zo is de Heere ook voor Zijn volk: haar Heere, haar Eigenaar, haar Echtgenoot. Zo zou de Heere dus aangesproken kunnen worden met de naam *Baäli, mijn Baäl*.

Maar de Heere wil dat niet meer, vanwege die smet die over die naam gekomen is. De Heere wil een andere naam op de lippen en in het hart van Zijn Kerk leggen. Niet *mijn Baäl*, maar *mijn Man*.

Wat vertaald is met *mijn Man*, dat is in het Hebreeuws *Ischi*. *Isch* betekent *man* en dat lettertje *i* betekent *mijn*. *Mijn Man*. Dat is de inhoud van de Godspraak van vers 16. *Gij zult Mij noemen: Ischi. Mijn Man. Gij zult Mij niet meer noemen: Baäli. Mijn Baäl.*

Als je nu die twee woordjes naast elkaar zet, jongens en meisjes, ga daar vanavond maar eens mee aan de gang. Vraag maar aan vader of moeder hoe je het schrijven moet: *Baäli* en *Ischi*. Op het eerste gezicht zit er eigenlijk helemaal niet zoveel verschil tussen. Want wat betekent *Ischi*? Ook: *mijn man*. En dat laatste kun je ook zeggen van *Baäli*: dat betekent ook *mijn echtgenoot*.

Het lijkt alsof het hetzelfde is. En toch zit er een verschil in. Eigenlijk mag ik vanmiddag wel zeggen: er zit een teer verschil tussen *Baäli* en *Ischi*. En dat ga ik met een voorbeeld duidelijk maken.

In de tijd van de Bijbel had een vader heel veel invloed op de vrouw met wie zijn zoon zou trouwen. Vanmorgen bij de derde tafel heb ik daar ook al terloops op gewezen. We hopen daar in de toekomst, als de Heere het geven wil, nog weleens op terug te komen. Maar Abraham zat in over

het huwelijk van Izak. Hij heeft ervoor gezorgd dat Izak een vrouw zou krijgen. Abraham had daar dus de hand in. Wij weten dat Rebekka de vrouw van Izak geworden is. En tussen Izak en Rebekka is echt een liefdesband ontstaan. Ze hielden werkelijk van elkaar.

Maar het kwam in de tijd van de Bijbel ook wel voor dat een vader zijn dochter aan een man gaf, terwijl die dochter helemaal niet van die man hield. Dan ontstond er een afstandelijk huwelijksleven. En dat kwam dan dikwijls openbaar in de manier waarop zo'n vrouw haar man aansprak: *Baäli, mijn heer*. Maar verder dan dat ook niet. Een aanspraak zonder liefde.

Kijk, en dat is nu met die andere naam, *Ischi*, heel anders. Daar spreekt de liefdesgemeenschap in. Dat woordje *Ischi* is niet een woord van afstandelijkheid, maar een woord van nabijheid, geborgenheid, liefde, die de bruid van de Bruidegom ervaart.

Je zou de naam *Ischi* kunnen samenvatten met wat we straks gaan zingen:

*God heb ik lief; want die getrouwe HEERE
Hooft mijne stem, mijn smekingen, mijn klagen;
Hij neigt Zijn oor; 'k roep tot Hem, al mijn dagen;
Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer.*

Dat is het. Daarom is die naam *Ischi* een tere liefdesnaam. *Mijn Man. Mijn lieve Man*. Je kunt ook zeggen: *mijn Liefste*. Het is alsof de Heere hier in deze tekst tegen Zijn Kerk zegt: zó wil Ik door u aangesproken worden. Zo moet u Mij nu noemen: *mijn Man*. En niet meer zo afstandelijk: *mijn Baäl*. Ik wil u met zoveel van Mijn liefde vervullen dat u niet anders meer kunt zeggen dan: *mijn Man, mijn Liefste, mijn Bloedbruidegom*.

Verstaat u dat? Hebt u dat mogen leren in uw leven? Begeert u dat te leren?

O, hier komt een hele diepe les tot ons aan het einde van deze dag, aan het einde van deze nabetrachtingspreek. Want deze woorden: *noem Mij Ischi en niet meer Baäli*, brengen ons terug naar het paradijs. Ik ga u uitleggen wat ik daarmee bedoel.

In het paradijs kon Adam en Eva tegen God zeggen: *mijn Vader*. Want zo heeft de Heere de mens geschapen, als een Vader van zijn kinderen. Toen kwam de zondeval. Toen zei de mens: U bent mijn Vader niet meer. Ik luister naar een andere vader, die daar in die slang verborgen zat, de duivel. Daarom zegt de Heere Jezus later ook: *Gij zijt uit den vader den duivel*. Toen kwam er een smet te liggen op die tere Vadersnaam. Toen kon de mens God zo niet meer aanspreken.

En nu dat wonder. Dat God er Zelf voor gezorgd heeft dat Hij Zich weer zó laat kennen en zó laat aanspreken.

Wat moest daar nu voor gebeuren? Dan staan we midden in de betekenis van het heilig avondmaal. Daar ging die grote Vader in de hemel, Die Zijn kind kwijt was op aarde, Zijn eniggeboren Zoon mens maken op de aarde om verbroken te worden, zoals het brood vanmorgen gebroken werd. Terwijl Christus verbroken werd van Zijn hoofd tot Zijn voeten toe, gaf Hij Zijn dierbaar bloed.

In deze weg droeg Hij de straf op de zonde. Gijzelend onder de toorn van God liet Hij Zich treffen door de pijlen van een vloekend recht. En de poorten van de hel gingen voor de Heere Jezus open.

Toen kon de Heere Jezus, de Lieve van de Vader, de Vadersnaam niet meer op de lippen krijgen. Toen kon Christus in die bangste uren van Zijn leven alleen nog maar schreeuwen: *Mijn God, Mijn*

God, waarom hebt Gij Mij verlaten? Toen was God voor Christus geen Vader meer, maar een wrekend Rechter.

En Christus boog. Waarom? Hij had Zijn Vader zo lief. Hij had die goddeloze zondaren zo lief, voor wie Hij *Ischi* wil zijn. Met het storten van Zijn bloed nam Hij alle belemmeringen weg, opdat Hij de Bloedbruidegom van die goddeloze zondaren zou kunnen zijn.

En waar nu een zondaar ontdekt wordt aan zijn zonden, leert buigen voor de welverdiende straf en toch niet kan nalaten om de Rechter om genade te bidden, daar wordt dat waar: *het dal van Achor tot een deur der hoop*. Daar wordt Christus ontdekt. Daar gaat Christus Zich aan hen bekendmaken. Daar gaat Hij het verzekeren: Ik ben uw Bloedbruidegom en Ik wil u Mij ondertrouwen. En Ik wil niets liever, o Mijn bruid, dan dat je Mij gaat noemen: *mijn Man, mijn Liefste*.

Dan ga je iets heel rijks ontdekken, gemeente. Dan ga je ontdekken: wie nu Christus gezien heeft, die heeft de Vader gezien. En door *Ischi*, door Christus, leer je God weer kennen als Vader.

Dan gaat Christus Zijn bloed nemen, als ik het zo eerbiedig zeggen mag. Dan heeft Hij als het ware een pen in Zijn hand, en Hij doopt die pen in Zijn bloed. En dan schrijft Hij met dat bloed in het hart van Zijn bruidskerk: *Ischi*. En dan kan het niet anders of de bruid gaat zeggen: *mijn Man, mijn lieve Man*.

Dat zal ook openbaar komen in de praktijk van het leven. Want wie Christus leert kennen als *Ischi*, wie Christus leert kennen als *mijn Man*, die gaat erachter komen dat de bruid van *Ischi*, van Christus, aangenomen wordt als kind van de Vader. Dan wordt alles weggenomen wat er tussen lag ten aanzien van die tere Vadernaam. Dan leert de Kerk des Heeren in tere ogenblikken roepen door de Heilige Geest: *Abba, Vader*.

En dan kan het niet anders of het komt in de praktijk van je leven openbaar. Dan wil je geen Baäl meer liefhebben. Dan wordt je hart vervuld met deze hartelijke begeerte:

Ik zal U hartelijk liefhebben, HEERE, mijne Sterkte.

Om zo uit te mogen zien naar de dag van de eeuwige bruiloft, als de Heere Zijn ganse Kerk zal roepen tot de bruiloft des Lams, om daar eeuwige gemeenschap te mogen hebben met de drie-enige God.

*Zoete Heere van mijn leven,
Geschenk van Vader gegeven,
Ischi, van mij welbemind,
Als een onderworpen kind.*

Amen.